NEVRARGYL
Dr. BOUSQUET
Calmează imediat DURERILE DE CAP • NEVRALGII ȘI COMBATE GRIPA
IN CUTII A 3 TABLETE ȘI A 20 TABLETE

RUGBY

PROBLEME ce DUC la redresarea rugbyului românesc

Se impune redeschiderea școalei de arbitri

Am desbătut în unul din numerele trecute ale ziarului nostru, câteva probleme de acută actualitate pentru redresarea rugbyului românesc.

În numărul de astăzi vom expune aci încă o problemă vitală, de mare importanță și anume: arbitrii.

Acești nobili cavaleri ai fluierului, dacă la fott-ball au un corp aparte și sunt oarecum impresionanți ca număr, la rugby, în schimb, s'a simțit nevoia ca la fiecare match să vedem mereu aceleași nume, și ca în fața acestei lipse, echipele să fie nevoite de a căuta printre publicul spectator un arbitru, ca să le conducă jocul, la fel cum s'ar căuta prin buzunare, de exemplu, o cutie de chibrituri.

A FOST ODATA O SCOALA DE ARBITRI

Nu de mult federația română de rugby luase o laudabilă inițiativă, împreună cu d. ing. F. Hesch, președintele comisiei de arbitri, ca să se țină săptămânal în localul federației de rugby, cursuri teoretice de arbitraj, aceasta având ca scop recrutarea unui contingent nou de arbitri, cari să dubleze într'o oarecare măsură, pe ceilalți cavaleri ai fluierului, cari din motive mai mult sau mai puțin cunoscute, se făceau din ce în ce mai invizibili pe terenurile de sport. A fost o decizie care a produs multă bucurie, deoarece nu după mult timp școala de arbitri a început să funcționeze și cum la fiecare ședință era suprapopulată sala de un impresionant lot de participanți, nu puteam întrevede decât admirabile perspective de viitor. Însă ce folos că iluziile pe care ni le făurisem în a vedea pe acești sârguincioși elevi, și la lucru pe terenuri au trebuit să fie spulberate concomitent cu mutarea federației din localul de pe strada Batiștei, pe calea Victoriei în locul unde altă dată era sediul Străjii Țării. Și acolo, cum federația dispunea de o singură încăpere și cum de două ori pe săptămână trebuiau ținute ședințele de comitet era imposibilă o continuare a cursurilor începute.

TREI ELEVI SARGUINCIOȘI

Și totuși această școală atât timp cât a existat, a ținut să aducă în rândurile cavalerilor fluierului trei nume noi și anume: P. Manoliu, N. Ionescu și Creițaru, trei elemente de valoare ale rugbyului românesc, dublați fiind totdeodată de trei arbitri buni — matchurile conduse de ei ne-au lămurit complet asupra acestui lucru — arătându-ne că munca depusă și-a arătat însfârșit roadele.

AVEM NEVOIE DE CAT MAI MULȚI ARBITRI

Dar cum în fiecare Duminică sunt de disputat zece până la patrusprezece matchuri și cum la fiecare joc este nevoie de un arbitru de centru și doi de linie, se vede cât de stringentă este

Este nevoie să insistăm în special asupra necesității arbitrilor de tușe, deoarece lipsa aceasta a silit cluburile ca în momentul disputării matchului să caute printre spectatori astfel de arbitri, astfel aleși, fie că nu se pricep, fie din rea voință duc la o degenerare a jocului. S'au văzut multe cazuri din acestea, un caz analog la matchul P. T. T.—T. C. R. în care un arbitru de linie recrutat din public părtinitor vădit cu una din echipe, era să facă nici mai mult nici mai puțin o călătorie de plăcere prin lumea visurilor.

O NOUA ȘCOALA DE ARBITRI

Se dovedește a fi necesară o nouă școală de arbitri cari să funcționeze în tot timpul iernei pentru ca să poată aduce în primăvară un impresionant lot de arbitri, necesari în momentul de față mai mult ca ori când, deoarece după cum știm în primăvară vor fi o sumedenie de manifestări rugbestice. Campionatele naționale școlare, Cupa Căp. Mihăilescu, Campionatul național, plus o serie de matchuri de propagandă în provincie — pe care o vor face cele mai bune echipe— în vederea redresării rugbyului românesc, dispute foarte bogate și interesante cari toate sfârșesc prin a cere câte un arbitru bun.

În fața acestei situații propunem următoarele:

1) Școala de arbitri să ia ființă imediat după Sărbători.

2) Cluburile să fie obligate de a trimete câte șase-opt jucători la școală.

3) Elevii din seria trecută să fie chemați printr'o adresă din nou.

4) Cursurile să se țină de trei ori pe săptămână.

5) D-nii: Herch, Fanela și M. Vardala să se ocupe cu educarea tinerelor elemente.

6) Federația să instituie câteva premii pentru acei ce vor da dovadă de multă conștiinciozitate.

Cum localul federației este liber pentru toată iarna, credem că se poate trece numai decât la educarea noilor elevi. Material uman avem destul, slavă Domnului și prin învățătura arbitrajului se pot cunoaște totdeodată înzecit de bine — în mod teoretic bine înțeles — și tainele jocuri de rugby, astfel încât cei ce vor frecuenta cursurile vor avea un „atout" în plus de câștigat prin deprinderea regulelor de joc. Rămâne însă ca federația să se sesizeze, și să ia măsuri în sensul celor propuse de noi, și asta cât mai repede spre binele rugbyului.

Știm că rugbyul e un sport amator și toți fac sport de plăcere, — așa că și arbitrii nu au de câștigat nimic — dar s'ar putea lua măsuri ca deplasările arbitrilor să fie acoperite de federație printr'o cotizație a cluburiilor. In felul acesta vom putea avea ocazia de a vedea din nou rugbyul pe tărâmul unde era odinioară.

Altfel

VOLLEY BASKET-BALL

Veselia din trecut, nostalgia de acum

— Darurile așteptate de F.R.B.V. —

Iarna aceasta a fost mult mai vitregă pentru volleyul și basket ballul nostru.

S'au scurs multe Duminici, fără ca jucătorii pasionați de acest sport să ia tramvaiul 12 sau 20 pentru a se întâlni în ospitaliera sală „Inainte". Ce frumoase Duminici erau anii trecuți! Sala „Inainte" era arhiplină de spectatori veniți în mare număr să asiste la derbyurile Venus—Avântul Sportiv, Colțea—U. S. C., etc.

Câtă veselie, câtă tinerețe.

Anul trecut tinerii stimulați de „Cupa selecției" se întreceau unii pe alții dând loc la dispute strânse și la jocuri spectaculoase.

Ne aducem cu bucurie aminte și de partidele ingenioase dintre arbitri și ziariști. Erau mijloace de a apropia pe jucători de oficiali ca numai astfel să poată propăși sporturile cele mai căutate în timpul iernii.

In afară de competițiile oficiale de iarnă în care echipele indiferent de categorie se puteau întâlni între ele, aveam anii trecuți și turnee.

Sunt lucruri pe care cei ce le-au trăit nu le mai pot uita.

Ce public și câtă animație era la jocurile Marinei și Aviației!

Sala „Inainte" era asaltată dis de dimineață de camarazii celor ce aveau să lupte pe tărâmul sportiv pentru victoria armelor lor.

Fiecare marinar își încuraja prietenii care luptau pe teren cu diferite glume:

— „Lansează Mircea o torpilă" (se știe că Mircea Bolintineanu era cel mai bun jucător al A. S. Marinei).

La această glumă aviatorii nu rămâneau mai prejos și ripostau: „Hai, aviația, o bombă din picaj!"

Erau ore de veselie ale tinerilor care își încercau puterile prin sport. Tot atât de renumite erau deplasările pe care le făceau echipele bucureștene la Ploiești.

Incăpătoarea sală a Stadionului Municipal era plină de ploieșteni care veneau să admire technica avansată a bucureștenilor.

După mărturisirile lor cei ce veneau odată la astfel de manifestațiuni întrebau mereu: când mai vine V. S. C. sau Tirul la Ploiești.

In tot cursul matchurilor auzeai exclamații de uimire la vre-o bombă a lui Beraru sau de mirare față de technica bucureștenilor dela Bonaparte.

Chiar basket-ballul care nu era deloc cunoscut în Ploești a căpătat mulți adepți după demonstrația dintre Tirul și Sportul Studențesc.

După cele arătate putem spune cu siguranță că volley-ul și basket-ul erau cele mai active sporturi în timpul iernii.

Dar timpurile de glorie ale acestor două sporturi se pare că au apus.

Dacă vom analiza situația actuală și o vom compara cu cea din trecut acest lucru este evident.

Jucătorii, chiar și oficialii după multe și vii regrete s'au obicisuit din lipsa unei activități hibernale în anul acesta.

Nu putem spune că nu s'au străduit oficialii pentru a continua și în timpul acestei ierni activitatea sporturilor pe care le conduceau.

Destinul crud, în contra căruia nimeni nu a putut fi învingător, s'a declarat dușman necruțător față de volley-ballul și basket-ball-ul românesc.

Mulți umeri masivi de oficiali integri, pătrunși de dorința lor nestrămutată de a ajuta aceste sporturi nu au cruțat nici un efort personal și colectiv pentru a învinge.

Intervențiile de rigoare nu au adus decât acelaș rezultat negativ.

In ședințele de consfătuire ale oficialilor cu delegații grupărilor, fiecare venea cu o sugestie care până în cele din urmă nu putea fi de folos

După cum vedem un an trist din cauza unei săli care lipsește federației române de volley și basket-ball.

Sperăm însă că în anul viitor toate se vor îndrepta și vom ajunge cel puțin la vechea activitate care era foarte intensă în anotimpul cu zăpadă.

In consecință darul pe care volley-ul și basketul îl așteaptă în aceste sărbători este o sală în care să se poată continua activitatea.

D. Dudu Riegler, casierul F. R. B. V.-ului, este și d-sa în așteptarea unui dar stimulator pentru noua perioadă de activitate.

Înțelegeți cu toții că dorința cea mai vie a casierului este să aibă cassa plină de bani. Credem că această dorință va fi mai ușor îndeplinită decât cealaltă, deoarece se apropie noul an și totdeodată noile cotizații ale cluburilor.

NIKY DRAGOMIRESCU

ATLETISM

Un club de atletism

Frumusețea sportului atletic nu poate fi apreciată de cât de acei cari cândva au aruncat discul, au sărit în lungime sau au alergat 100 metri.

Atletismul, mai mult poate ca ori care alt sport, nu poate fi condus și organizat cu succes și temeinic de cât de oameni cari au trăit și au gustat din bucuriile și satisfacțiile efortului atletic.

Mișcarea atletică nu va progresa cu adevărat de cât în cadrul unui club în care să existe o viață și o atmosferă atletică.

Toate acestea nu sunt simple afirmații și nici principii seci scoase din cărți ci constatări pe care experiența altora le-au verificat și le-au confirmat.

Apariția unui club de atletism trebuie să ne bucure, pentrucă el înseamnă primul pas spre organizarea temeinică a vieței noastre atletice, dar Clubul Atletic Român vrea să insemne mai mult: el tinde să creieze o concepție nouă în sportul românesc și mai ales în rândurile culburilor noastre sportive.

La Clubul Atletic Român entuziasmul tineresc se îmbină în cea mai desăvârșită armonie cu experiența și pasiunea celor mai bătrâni și aceasta fericită simbioză va insemna o eră nouă pentru sportul atletic bucurestean.

Clubul Atletic Român pornește la drum având conducător pe d. Ion Cămărășescu, o distinsă personalitate și un pasionat sportiv.

D-sa este ajutat de un mănuchi de iubitori și cunoscători ai atletismului al căror trecut și experiență constitue o chezășie.

Ne dăm seama că noul club are o misiune grea, dar prea frumoase îi sunt perspectivele și prea cu grijă ales mănuchiul de conducători, pentruca să nu avem încredere în rezultatul final al activității lor.

Apărut în vremuri de frământări și de lupte, în zilele în care accentul cade tocmai pe pregătirea cât mai temeinică a viitorului ostaș, Clubul Atletic Român își va face un ideal dinamizând tineretul nostru spre cultul celui mai complet dintre sporturi.

Cu program atent întocmit, cu o conducere serioasă și conștientă de misiunea ce și-a luat-o, cu atleți verificați și din punct de vedere tehnic dar mai ales moral, Clubul Atletic Român trebuie să pășească cu încredere la lucru.

Apariția lui nu este un simplu fapt divers, el trasează o brazdă adâncă, pentru care suntem siguri că sportul românesc îi va fi odată recunoscător.

FEERIA ZĂPEZII...